

رانته که هیچ... هیچ وزیر و کیلی نیز از این عنایات حضرت ولاعی نصیب نمیماندی! و به تواتر نقل گشته به جهت همین عادت و قسادت قلب ذاتی، چنان رعوب و وحشتی از وی در دل جمیع خلاائق حاصل بودی که قاطبه عوام و خواص پس از مواجهه با وی و عرق ریزانی که در ایشان اتفاق میافتد مجبور به تعویض البسته تحتانی خوش میگشندی؟!

در این بین از معده مسنتنیات که هیبت خشن قراقی و سبیل تابداده چخماخی وی را وقوعی نهاده و مکررا سلطوت سلطانی وی را لجن مال مینمودی سیدی بودی از اهل علم «مدرس» نام، و نقل است در بدی امر کودتای قشون قراق در طهران رضاخان محض اظهار وجود و تهییم حال خود به مخالفان احتمالی اطلاعیه معروف نمادهای خود را که با عبارت «حکم میکنم!» آغاز میشد منتشر بساخته دستور بداد بر در و دیوار شهر بجساند که در همان وقت ظاهرا به دستور مدرس عدهای از جوانان شبانه در ذیل اطلاعیه ها در کتار «حکم میکنم» بنویستند: [...] می خوری!

این اول خصوصت سید با رضاخان بودی. نقل است شاه بر بالای باغ نظام، مجسمه خود نصب ینمودی که از بیرون باغ و درون، تمارخر چهره وی نیشان همی دادی. روزی جمعی از مخالفان و کلای مجلس را خواسته در مقابل آنها امر به اجرای رژه قشون بداد تا مگر زهر چشمی از مخالفان بستاندی پس از آن در چادری جمیع گشته خطاب به مرحوم مدرس کرده بگفتی: جناب مدرس مجسمه ما را بر سر در ورودی ملاحظه فرمودند؟ مدرس نیز با همان صلابت و رندی ذاتی بفرمودن اری! اتفاقاً مثل صاحبش دو رو بود؟! و علی ای حال این جمله تمام رشته شاه را پنهان کرد...

از دیگر خصلت های وی آن بودی که نه تهها احدي را در مقام و رتبه و احترام، در عرض خود تاب نمی اورد بلکه بنی بشیری را اجازه هم‌نامی خود نیز ندادی. جمیع مشهورین به شهرت پهلوی را امن نمود به تغیر نام، که «پهلوی» تنها نمایم! و از لطائف، آنکه وی از کلمه کارگر نیز متنفر بودی و بدین سبب شهربانی اجازه ندادی که این کلمه در روزنامه ها نوشتگردد و حتی بدیخت فلک‌زده ای اصفهانی که نامش مهدی کارگر بود را شهربانی پارداشت نموده مجبور به تغیر نام بکردی!

گویند در نهایت امر در نهایت فلاکت به جزیره موریس تبعید بگشته به دور از امکانات رفاهی راه رفته بر عالم و ادم فحش نثار میکردی و روزاروز براین ایستاده خود را مخاطب می ساختی: اعلامحضرت! قدر قدرتا و بعد آهسته می گفتی: ای زکی! (الا لعنه الله على القوم الفظاظ)!

بنیشت:

حکم مهکمچ عجراج شود!!

و ایضا جمیع تراجم‌نگاران اتفاق نظر دارند که روحیات چاله‌میدانی و آداب قراقی خود را حفظ نموده، از سلوک درباری و آداب معاهشت سلاطین تهی بوده و به اندک بهانه‌ای به صغیر و کبیر و وزیر و امیر انواع لیجار و فخش‌های رکیک نثار می‌کردی؛ جناب که گفته‌اند وی نه تنها به فارسی که به ترکی و روسی هم به روانی دشناک همی دادی و این از افضل مقامات وی بودی. و این عادت شاه به حدی بودی که به کلمات قصار و جملات مصلحت آمیز وی نیز سرایت نموده بودی، فی المثل، مکرراً می‌گفتی: «یک و کیل باشی خوب از یک سهیبد خر بهتر است».

حتی گفته‌اند شاه، مجلس را طویله خطاب می‌نموده هر کرس را مایل به اظهار تقدیمی گشته دستور همی دادی: «او را هم وارد طویله کنید». کایایه از جواز انتخاب وی به نمایندگی مجلس ملی! تمت:

از دیگر عادات همیشگی وی تنبیه افراد از عامه عوام گرفته تا افراد صاحب مقام با عاص و شلاق و تعییمی و امثالهم بودی که خود ورد کلام بداشتی: «در ایران بهترین قانون که پیشرفت می‌کند جوب و شلاق است ما این را امتحان کردیم». و بدین سبب آشیز و سریاز و

آن صاحب هیکل دیلاق، آن سرکرده قشون قراقی، آن عاشق مرتع و زمین و باغ، آن قاتل اهل معارف، آن دشمن قبائل و طوائف، آن مرغ هوا و ماهی دریا ازو خاکف، آن اجاتب را کاسه‌لیس، آن دست‌نشانه انگلیس، آن تبعیدی به جزیره موریس، جمیع خلاائق از او در محنت و رنج، اول شاه پهلوی رضاخان میرینچ، محکوب اوباش و ارادل بودی و مبغوض اوتاد و افضل.

گویند در جوانی در شوشکه کشی و لاتبازی و باج‌ستانی سرآمد اقران بودی و بزرگ محله سنت‌گاج طهران، و نقل است که احدي وی را حریف شوشکه کشی و قرق میدان نمودی مگر قراقی علیشاه نام، که گفته‌اند زخم روی دماغ مبارک شاهنشاهی نیز اثر ضرب شست همان هم‌قطار بودی که در اثر امتناع وی از پرداخت بول یک بطر عرق در منزل معروفای! بر وی وارد اوردی... از مشهورترین خصلت‌های وی که دوست و دشمن بر آن معتبر باشندی، این است که وی از سوادمداد پهراهای نداشتی و هماره جمیع مکاتبات و مراسلات وی را چاکران و ملازمان مکتوب می‌نمودندی و گفته‌اند پس از چندی که عزم سوادآموزی آغازید چنان اغلاط شتری! در جملات و کلمات می‌نمودی که کار به همان چاکران بسپریدی؛ از جمله آن که روزی در تایید حکم محکمه جهت توبیخ یکی از درجه‌داران

کل دگر خندیدن

نیز از اذل و ابیش اذنای پنهان